

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Русе, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Сирманов

Членове: Милена Пейчева
Боян Войков

при участието на секретаря Димана Стоянова
в присъствието на прокурора Р. Вл. Г.
като разгледа докладваното от Боян Войков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224500600554 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

С Присъда № 85/23.06.2022 г. по НОХД № 236/2022 г. на РС – Русе подс. Д. Е. Х., ЕГН: *****, роден на *****, български гражданин, с начално образование, неженен, работещ, осъждан, е признат за виновен в това, че на 16.07.2021 г. в гр. Русе, като непълнолетен, но след като могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, отнел чужди движими вещи – 1 бр. мобилен телефон „Motorola One Macro” с IMEI1: 357230103261493 и IMEI2: 357230103261501, 1 бр. силиконов гръб (кейс) и 1 бр. карта с памет, с вместимост 16 GB, всичко на обща стойност 187 лв., от владението на А. Н. Н., ЕГН: *****, с намерението противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила, поради което и на основание чл. 198, ал. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3, вр. чл. 36 и чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „Б“ НК му е наложено наказание „ПРОБАЦИЯ“ със следните пробационни мерки:

1. „ЗАДЪЛЖИТЕЛНА РЕГИСТРАЦИЯ ПО НАСТОЯЩ АДРЕС“ за срок от ДВЕ ГОДИНИ, с периодичност на явяване и подписване на осъдения

пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице ДВА ПЪТИ СЕДМИЧНО;

2. „ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПЕРИОДИЧНИ СРЕЩИ С ПРОБАЦИОНЕН СЛУЖИТЕЛ“ за срок от ДВЕ ГОДИНИ;

3. „ВКЛЮЧВАНЕ В ПРОГРАМИ ЗА ОБЩЕСТВЕНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ“ за срок от ДВЕ ГОДИНИ;

4. „ПОПРАВИТЕЛЕН ТРУД“ по местоработата на подс. Д. Х. – „Нелсен-Чистота“ ЕООД, за срок от ЕДНА ГОДИНА при удържки върху трудовото възнаграждение В РАЗМЕР НА 15%.

Срещу присъдата е постъпил протест на прокурор при Районна прокуратура – Русе, в който са изложени съображения за неправилно приложение на материалния закон, а наложеното наказание било явно несправедливо. Представителят на държавното обвинение се солидаризира с първоинстанционния съд по отношение възприетата от него фактическа обстановка, но счита, че последният не е приложил правилно разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „Б“ НК, което представлявало нарушение на материалния закон. От своя страна явната несправедливост се изразявала в това, че наложеното наказание „ПРОБАЦИЯ“ очевидно не съответствало на обществената опасност на деянието и дееца, на отегчаващите отговорността обстоятелства и на целите на наказанието, предвидени в чл. 36 НК. Районният съд възприел, че били налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства – младата възраст на подс. Х., ниският интензитет на упражнено насилие, изразило се само в едно блъскане, което не причинило никакви съществени увреждания на пострадалия, неравностойното му социално положение на дете, израснало без баща и при постоянно отсъствие на майката, наличие на претърпени в детството тежки физически травми, относително невисоката стойност на предмета на престъплението, положените усилия от подс. Х. за намиране на работа и започване полагането на обществено полезен труд, непосредствено след навършване на пълнолетие, оказаното съдействие за разкриване на обективната истина по делото в хода на полицейските ОИМ, възстановяване на причинените от деянието имуществени вреди и че деянието било осъществено инцидентно, а не в резултат на предварително взето и обмислено решение. Районната прокуратура смята, че е налице само единствено смекчаващо отговорността

обстоятелство, а именно младата му възраст, но тя не му попречила да формира трайни престъпни навици, предвид предходните му осъждания за престъпления по чл. 215, ал. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 НК и по чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 НК. Държавното обвинение не се съгласява с извода на съда, че ниският интензитет на упражнената принуда, изразяваща се само в едно блъскане, което не е причинило съществени увреждания, следва да се взема предвид като смекчаващо обстоятелство, тъй като в състава на престъплението по чл. 198, ал. 1 НК не било предвидено с какъв интензитет следвало да бъде упражнената принуда. Достатъчно било само такава да бъде упражнена, която можела да бъде както психическа, така и физическа, като последната била налице в настоящия случай. Приемайки предложената от прокуратурата квалификация за престъплението „грабеж“, районният съд се съгласил и че употребената сила била достатъчна и по интензитет. Прокуратурата не била съгласна и с възприетото от районния съд като смекчаващо обстоятелство неравностойното положение на подс. Д. Х., който израснал без баща и при постоянно отсъствие на неговата майка. Видно от наличния по делото доказателствен материал подсъдимият неколkokратно посещавал Федерална Република Германия, където майка му живеела и работела, като самият той бил записан за ученик в немско училище, но след няколко години се прибрал обратно в Р България. Освен това при отглеждането му полагали грижи други роднини, примерно дядо му Е. Х. М. Не било налице и смекчаващото обстоятелство за тежки физически травми по време на детството на подсъдимия. В хода на досъдебното производство роднините на подсъдимия представили епикриза, от която ставало ясно, че подс. Х. получил нараняване в областта на лицето от преди няколко години. Било посочено, че раната била почистена и нямало данни, които да водят до съмнение, че подсъдимият е получил други увреждания, водещи до неспособност да разбира свойството и значението на деянията си и да ръководи постъпките си. Такава невъзможност не била забелязана от нито един процесуален орган – от разследващия орган, наблюдаващия прокурор и първоинстанционният съдебен състав, което поставяло под сериозно съмнение отчитането на такова обстоятелство въобще като смекчаващо, тъй като било характерно за подрастващите да получават подобни физически травми. Ниската стойност на предмета на престъплението, възприета като смекчаващо обстоятелство, не

следвало да изключва завишената степен на обществена опасност на дееца, като следвало да се преценява личността на последния, подбудите му за извършване на престъплението и други обстоятелства. Подс. Д. Х. бил осъждан за две други тежки умишлени престъпления – вещно укривателство и квалифицирана кражба, а също така той бил регистриран и като съучастник при извършването на два други грабежа, поради което налице била висока обществена опасност на дееца. Съдебното му минало показвало формирани престъпни навици и склонност за извършване на престъпления през различни периоди от време. По отношение трудовата заетост на подсъдимия, тъй като той извършил настоящото престъпление, както и предходните две деяния като непълнолетен, нямало никаква гаранция, че трудовата ангажираност на подсъдимия след навършване на пълнолетие би го възпряла при извършването на противообществени прояви в бъдеще. Не следвало да се отчита като смекчаващо обстоятелство оказаното от подс. Х. съдействие при провеждане на ОИМ, тъй като той направил признания само в снетите му писмени обяснения пред ***** в Първо РУ към ОД МВР – Русе, но в хода на досъдебното производство той отказал да дава обяснения по случая, докато в съдебната фаза пред първата инстанция дал обяснения, които по своя характер представлявали негови защитни версии, опровергани от доказателствата по делото. Безспорно било, че отнетият от пострадалия мобилен телефон му е бил възстановен, но това не следвало да се отчита като смекчаващо обстоятелство, защото било сторено в хода на извършените ОИМ, където се установило, че телефонът бил заложен в Заложна къща „SLG” и един от комисионерите в нея предал телефона за нуждите на наказателния процес. От установената фактическа обстановка било ясно, че макар и умисълът на подсъдимия за извършване на престъплението да е бил внезапен, то той при подобна ситуация е извършил и престъпление по чл. 215, ал. 1 НК, за което бил признат за виновен и осъден, поради което не било смекчаващо обстоятелство инцидентното осъществяване на инкриминираното деяние, още повече че от данните по делото били видни формираните у него трайни престъпни навици за извършване на престъпления, целящи извличането на имотна облага. Така единственото смекчаващо вината обстоятелство било младата възраст на подсъдимия, а отегчаващите са предишните осъждания и лошите характеристични сведения. Поради тези съображения Русенската районна прокуратура предлага първоинстанционната присъда да бъде

изменена, като на подс. Д. Х. бъде наложено наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА И ОСЕМ МЕСЕЦА, а на основание чл. 69 НК да бъде приведено в изпълнение наложеното при предишно осъждане на подс. Х. с Присъда № 260005/14.01.2021 г. по НОХД № 2158/2020 г. на РС – Русе „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА И ЧЕТИРИ МЕСЕЦА за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. чл. 194, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 63, ал. 3, т. 3 НК, като и двете наказания следвало да бъдат изтърпени при първоначален „СТРОГ“ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „В“ ЗИНЗС.

В проведеното съдебно заседание Окръжна прокуратура – Русе поддържа протеста. Счита, че не са налице основания за прилагане на чл. 55 НК. Престъпната му дейтелност през годините разкривала завишена обществена опасност на дееца, защото подсъдимият извършвал различни престъпления против собствеността. Макар че употребената сила не била голяма, извършеното от него деяние все пак е квалифицирано като грабеж, а спрямо този вид престъпления наказателната репресия следвало да бъде значително по-сериозна, а на обвиняемия му е била давана възможност няколко пъти да се поправи и превъзпита. Моли за уважаването на подадения протест.

Защитникът на подсъдимия – адв. М., изразява съгласие с установената от първата инстанция фактическа обстановка. Приема за правилни изложените от районния съд пространни мотиви относно наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, които били изброени в девет пункта. Правилно като видове и срок били определени от съда наложените пробационни мерки на подс. Х.. Счита присъдата за правилна, законосъобразна, а наказанието за съответстващо на целите по чл. 36 НК, поради което моли за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

Подс. Д. Х. поддържа казаното от защитника си. В последната си дума изразява съжаление за стореното и съгласие с наложеното наказание.

Атакуваната присъда е от актовете, които подлежат на въззивна проверка, като протестът срещу нея е редовен и допустим, подаден е в законоустановения 15-дневен срок.

Разгледан по същество, протестът е **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

От събраните по делото доказателства се установява, че след 17,30 ч на

16.07.2021 г. пострадалият – св. А. Н. отишъл на гости на свой колега в дома му, находящ се в *****, като двамата употребили алкохол. Св. Н. останал там до около 23,00 ч, когато решил да си тръгне. Същият живеел в *****, като решил да се прибере пеша. За целта той тръгнал от ул. „Борисова“ към Централна ЖП Гара, преминал през пешеходния подлез на бул. „България“ и се отправил към жилищен блок „Левента“. През това време на пейка в близост до този блок се намирали св. З. Г., св. М. А. и подс. Д. Х., които пиели бира. В момента, в който св. А. Н. преминавал покрай блок „Левента“, той бил забелязан от подс. Д. Х., като последният го спрял и попитал дали имал цигара, при което св. Н. извадил една кутия цигара, подал я на един от другите седнали до обвиняемия мъже, след което останал да разговаря за кратко при тях, като всички пили бира. Четиримата се заговорили, след което св. А. Н. отправил обидни думи на етническа основа, от които подс. Д. Х. се засегнал и казал на св. Н. да си тръгва. Последният решил да си тръгне, като веднага след него тръгнал и подсъдимият. Св. А. Н. усетил, че е следен, извадил телефона си “Motorola One Macro”, с IMEI1: 357230103261493 и IMEI2: 357230103261501, и опитал през него да набере ЕЕН 112, но не успял, тъй като в това време подс. Х. блъснал св. Н. с ръце, при което, бидейки повлиян от употребения алкохол, пострадалият загубил равновесие и паднал по очи на земята, при което изтървал телефона си “Motorola One Macro”, който паднал на улицата. От него на земята паднала и мъжката чантичка, която пострадалият носел на рамото си. Подс. Х. взел телефона и побягнал от мястото. През това време св. Н. се изправил и подгонил подсъдимия, но не успял да го стигне, затова се прибрал вкъщи, където от телефона на баща си се обадил на ЕЕН 112 и разказал за случилото се. По повод подадения сигнал била извършена проверка от полицейските служители св. И. И., св. П. Ж. и св. О. Б. от *****. Пострадалият Н. разказал на полицейските служители за случилото се и как възприел инцидентът, а именно, че след като бил пресрещнат от няколко човека, които му поискали цигара, получил удар в главата от непълнолетно лице. Св. Н. и полицейските служители отишли на мястото на инцидента, където на земята открили мъжката му чантичка. След това на пострадалия бил проведен разпит от разследващ полицай, което следствено действие поставило началото на наказателното производство. През това време подс. Д. Х. се срещнал със св. М. М., като предложил на последния да отидат в заложна къща на ул. „Антим“ в гр. Русе, собственост

на „ЕсЕлДжи Груп“ ЕООД, и да заложат отнетия телефон на пострадалия „Motorola One Macro“, тъй като подсъдимият бил непълнолетен. През това време на смяна в заложената къща бил св. Л. С., който разпознал подс. Х. и св. М. като предишни негови клиенти. Подс. Х. заявил, че иска да заложител телефона на пострадалия Н., св. С. се съгласил и предложил на първия сумата от 90 лв. Тъй като подсъдимият бил непълнолетен, в заложения билет били вписани данните на св. М. като бил издаден Заложен билет № 35732/19.07.2021 г., в който били вписани, освен данните на св. М., марката и модела на заложения мобилен телефон, както и изплатената като заем сума. М. се подписал на заложения билет и на декларация, в която се казвало, че бил собственик на заложената вещ. След това св. М. и подс. Х. напуснали заложената къща, като последният дал на М. сумата от 5 лв. за таксиметров транспорт, с който се придвижили до заложената къща по-рано. След разпита си пред разследващ полицай св. А. Н., прибирайки се, решил да мине през заложената къща на „ЕсЕлДжи Груп“ ЕООД на ул. „Антим“, където срещнал св. Л. С., му казал за отнетия телефон „Motorola One Macro“ и го попитал дали някой е залагал такъв. Св. С. му отговорил, че такъв бил заложен няколко часа по-рано, без да му го показва или да му дава допълнителна информация. Във връзка с научената информация, пострадалият посетил Първо РУ и заявил пред полицейските служители, че телефонът му се намирал в тази заложна къща. След извършената проверка от страна на св. Е. Б. – *****, от камерите за видеонаблюдение свидетелят разпознал подс. Х. и св. М., като след проведена беседа със св. М. св. Б. установил, че телефонът бил във владение на подс. Х.. Последният признал пред полицейския инспектор за това, че отнел телефона от св. Н..

От назначената съдебна медицинска експертиза се установява, че с оглед дадените свидетелски показания причинената телесна повреда на пострадалия А. Н. следва да се определи като лека, изразила се в болки и страдания. Същата е приета неоспорена от страните като настоящата въззивна инстанция не намира повод да се усъмни в нейната обективност и правилност.

От доказателствата по делото се установява, че подс. Д. Х. е осъществил състава на престъплението грабеж по чл. 198, ал. 1 НК, като, употребявайки сила – блъскайки в гръб св. А. Н., е накарал същия да загуби равновесие и да изтърве намиращия се в ръката му телефон „Motorola One Macro“ с IMEI:

357230103261493 и IMEI2: 357230103261501, облечен в силиконов гръб (кейс) и памет карта с вместимост 16 GB, всичко на обща стойност 187 лв.

Противоречиви доказателства е изложил пострадалия А. Н., който първоначално, както пред полицейските служители св. И. И., св. П. Ж. и св. О. Б., така и пред разследващия полицаи в първия си разпит, където заявил, че непълнолетно лице, което е било преди това на пейката със свидетелите З. Г. и М. А., е този, който е взел телефона му. Към момента на този разпит св. А. Н. не е заявявал въобще, че познава което и да е от лицата, с които е разговарял пред блок „Левента“ на 16.07.2021 г. В съдебно заседание обаче пострадалият е пострадалият директно е заявил, че познава подсъдимия и изразява неубеденост в това, че подс. Х. е взел телефона му, опитвайки се да даде нова интерпретация на поведението на последния след извършване на деянието, категоризирайки го като бягане поради уплаха, и излагайки твърдения, че някой от другите двама свидетели всъщност е извършителят на деянието. Тези показания са били правилно анализирани от районния съд като първата инстанция правилно е дала вяра на дадените в досъдебното производство. Последните са снети в кратък период след случилото се и ако действително пострадалият е познавал подс. Д. Х. отпреди, то той е щял да го посочи по категоричен начин и назове по име или поне е щял да спомене за познанството с майка му, а не да го описва като „младо момче, около 17-годишно“. В този смисъл правилни са и съжденията на районния съд, че промяната в показанията на св. Н. най-вероятно се дължат на обстоятелството, че пострадалият в един по-късен момент е узнал, че се познава с майката на подсъдимия. Освен това св. З. Г. казва, че е бил убеден, че подсъдимият и пострадалият не са се познавали, тъй като в противен случай отправените от пострадалия обидни реплики на етническа основа са щели да бъдат възприети като шега.

Макар и да няма преки доказателства, уличаващи, че точно подс. Х. е изблъскал в гръб пострадалия А. Н., тъй като последният като единствен свидетел очевидец на деянието не е имал възможността да възприеме кое е лицето, упражняващо физическата принуда като елемент от състава на престъплението грабеж, то от косвените доказателства по делото – разпитите на свидетелите З. Г. и М. А., в които те съобщават, че точно подс. Х. е тръгнал след пострадалия. От назначената по делото съдебна техническа експертиза на иззетите от охранителните камери на заложената, собственост на „ЕсЕлДжи

Груп“ ЕООД, се установява, че отнетата вещ е била донесена от подс. Х. в заложената къща, а това се потвърждава и от показанията на св. М. и св. Л. С.. Цялата тази верига от косвени доказателства води до категоричния извод, че точно подс. Х. е отнел телефона и употребил сила спрямо неговия собственик А. Н.. Тази фактическа обстановка е обобщена и от разпита на св. Е. Б., полицейският служител, на когото подс. Х. разказал за случая.

От обективна страна подс. Х. е упражнил сила спрямо пострадалия А. Н., изразяваща се в блъскане, вследствие на което последният е загубил равновесие и е паднал по очи. Преди блъскането пострадалият е държал в ръката си „Motorola One Macro“, като след загуба на равновесие и в резултат на това неочаквано противоправно поведение, той е изгубил захвата си върху телефона и падайки го е изтървал на земята. По този начин подсъдимият е лишил св. Н. от фактическа власт върху отнетата вещ, след което веднага го е взел и се е отдалечил бегом от местопроизшествието, установявайки собствена фактическа власт върху нея.

От субективна страна е видно, че подс. Х. е действал с пряк умисъл при извършването на престъплението. Той е целял и е желал упражняването на физическа сила спрямо пострадалия Н., известно му е било, че последният е употребил алкохол, както и че го напада в гръб, като при тези обстоятелства възможността за отбрана би била минимална. Въпреки това, той е целял да отнеме само и единствено телефона от ръцете на пострадалия, поради което е упражнил принуда с по-нисък интензитет, изразяваща се в блъскане. За намерението да отнеме само телефона към него момент свидетелства фактът, че не е отнел други движими вещи от владението на пострадалия и в частност неговата мъжка чантичка, в която е имало и други предмети и е била потенциален предмет на престъплението. Подс. Х. напълно е съзнавал, че с упражнената сила лишава пострадалия от фактическата му власт върху телефона, а с вземайки го от земята и отдалечавайки се на бегом от местопроизшествието е установил своя такава. Изразил е и намерение да свои вещта, като се е разпоредил с нея. Макар това юридическо действие да е извършено опосредено – чрез св. М., на чието име е бил издаден Заложен билет № 35732/19.07.2021 г., то реалният залогодател е именно подсъдимият, който много добре е съзнавал и следващите се от това последици, а именно, че ще получи парична престация, с която ще се разпореди по свое

усмотрение, например като е дал 5 лв. на св. М. за такси. От така извършените действия е видно, че подс. Д. Х. не само е действал с пряк умисъл и изискуемата от престъпния състав специална присвоителна цел, но и като непълнолетен – с навършени към момента на извършване на деянието седемнадесет години, е могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, още повече че със самото разпореждане с вещта реално е извършил обикновена дребна сделка за задоволяване на текущи потребности по смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗЛС, т.е. признатата ограничена дееспособност обуславя в известен смисъл и придобита деликтоспособност, но доколкото същата не може да бъде „ограничена“, то това е компенсирано с редуцирани размери на наказанията по отношение на непълнолетните.

По отношение наложеното от първата инстанция наказание въззивният съд намира същото за справедливо и правилно индивидуализирано.

Неоснователни са доводите на държавното обвинение, че тъй като в разпоредбата на чл. 198, ал. 1 НК не е предвидено изискване за интензитет, същото не можело да се вземе в предвид при индивидуализацията на наказанието. Интензитетът на принудата следва да се вземе като смекчаващо обстоятелство, когато същият е в ниска степен. Възприемайки противното виждане, че следва да е предвидено в част от състава на престъплението, би го направило неприложимо като смекчаващо вината обстоятелство, защото съгласно чл. 56 НК не са смекчаващи и отегчаващи обстоятелства тези, които са взети предвид от закона при определяне на съответното престъпление и обратното би било така, ако ниският интензитет на принудата бе определен от законодателя като елемент от привилегирован състав. Неоснователно е и твърдението на районната прокуратура, че неравностойното положение на подс. Х. не следва да се вземе като смекчаващо вината обстоятелство, защото същият посещавал на няколко пъти ФР Германия, където майка му работела, а той учил известно време в немско училище. Всяко дете, което е израснало без баща, следва да се третира като такова в неравностойно положение, а настоящият случай е очевидно такъв. Подс. Х. е живял откъслечно в Германия, като се е върнал през 2017 г., а от 2018 г. започват противообществените му прояви, т.е. налице е причинно-следствена връзка между обстоятелството, че най-вероятно се касае за лице с трудно детство, и

престъпната му дейтелност най-вероятно е повлияна именно от това, което и районният съд е квалифицирал като неравностойно положение, още повече че се касае за лице, на прага на пълнолетието, каквато възраст предполага все още не така добре изградена преценка за правилно и неправилно и все още е възможно превъзпитаването на извършителя, особено когато се касае и за деяние с ниска обществена опасност. Същата е ниска, поради ниската стойност на отнетата вещ и принадлежностите към нея. Съмнение действително будят наведените доводи за обществената опасност на деца, защото за него има данни, че са му налагани мерки по ЗБППМН, както и са налице две осъждания – вещно укривателство по отношение на сума от 60 лв., наказано с „обществено порицание“, както и кражба с използването на техническо средство и в съучастие с други две лица на стойност 1 306,40 лв. Единственото по-тежко деяние се явява именно извършената квалифицирана кражба, но предвид данните за съизвършителство с други две лица, най-вероятно пълнолетни, докато подс. Х. е бил навършил 16-годишна възраст. От тези осъждания, макар и да се загатва за известна престъпна дейност, става ясно, че подсъдимият към момента няма склонност към извършване на насилствени престъпления, поради което е възможно на този етап неговото превъзпитание, което се потвърждава и от факта, че упражнената спрямо пострадалия принуда е била минимална. Видно е и че текущото деяние се явява инцидентно такова за подсъдимия, доколкото по делото са налице данни, че пострадалият в известен смисъл е провокирал подс. Х. преди последният да вземе решението да извърши престъплението.

Принципно обосновани са доводите на прокуратурата по отношение третирането на физическите травми като смекчаващо вината обстоятелство, тъй като не става ясно по какъв начин е повлияло на подс. Х. по отношение формиране на подбуди или други мотиви за извършване на престъплението, както и на самото извършване. Това обстоятелство обаче, дори и да се приеме неговото изключване като смекчаващо въобще, не би могло да повлияе върху индивидуализацията на наказанието, защото са налице достатъчно не само многобройни, но и различни по степен на тежест смекчаващи вината обстоятелства. Обосновани съждения са изложени от прокуратурата по повод това дали имало реално съдействие от страна на подсъдимия по повод разкриване на престъплението, тъй като полицейските органи сами са достигнали до извода кой е извършителят на деянието и едва като подс. Х. е

бил конфрнтиран по този въпрос, същият е признал за неговото извършване. Въпреки това, налице е смекчаващо обстоятелство, защото, от друга страна, подс. Х. не е направил опит да осуети разкриването на престъплението и е изразил критично отношение и съжаление за извършеното. Действително вещта не е възстановена или върната в резултат на собственото поведение на подсъдимия, но същата не е била безвъзвратно загубена вследствие на извършеното престъпление, като в този смисъл е било и в най-добър интерес на пострадалия да получи същия този свой мобилен телефон, който ползва, вместо паричната му равностойност.

Поради тези съображения наложеното наказание „пробация“ както и определените пробационни мерки от районния съд се явява правилно като законосъобразно е приложен чл. 55, ал. 1, т. 2 НК в хипотезата на многобройни смекчаващи вината обстоятелства.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 85/23.06.2022 г. по НОХД № 236/2022 г. на РС – Русе.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____